

V Římě 2. února 2015

**LIST MAGISTRA ŘÁDU
(2015 – V RÁMCI PŘÍPRAVY NA JUBILEUM ŘÁDU)
DOMINIK: ŘÍZENÍ, SPIRITUALITA A SVOBODA**

„Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.“ (Jan 8, 31–32); „To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus.“ (Gal 5, 1)

Pravda vás osvobodí! V duchu tohoto Ježíšova příslibu mi na mysli vyvstává obraz skupiny lidí, kteří s ním putovali od města k městu, aby hlásali příchod Božího království. Každý z nich byl svým způsobem osvobozen. Osvobozen od tíže vlastních chyb, pasti vlastních lží, břemene vlastní minulosti, od odcizení způsobeného rozpory. Všichni byli poháněni touhou svého Mistra a Pána navštěvovat stále nová města. V důvěře jej následovali a společně s ním setrvali v Duchu, jehož prostřednictvím se den ode dne stávali svobodnější být sami sebou, svobodnější pro přijetí přátelství, jež jim Bůh se svým Synem nabízel, svobodnější pro poslání. Svobodnější, aby mohli být Kristovými učedníky a vyzývat další, aby se k nim přidali. Osvobodil je právě duch Ježíšova kázání, přestože si zpočátku možná neuvědomovali, čeho se stávají součástí, když přijali jeho pozvání následovat jej, nebo když se k němu sami připojili z vděčnosti za milosrdenství, které jim prokázal. Když setrvali po jeho boku, zatímco hlásal příchod Božího království, zjišťovali, že se stávají ještě svobodnějšími, než by se byli odvažovali doufat. Tuto svobodu jim dávalo Slovo jejich přítele a Pána. „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ Osvobodí vás Slovo pravdy!

Je to právě tato svoboda kazatele, na kterou podle mého mínění odkazuje letošní téma pro přípravu na oslavu jubilea řádu. Dominik: řízení, spiritualita a svoboda. Máme na paměti řadu důležitých textů, které nám byly na tato témata (řízení v rámci řádu, poslušnost, svoboda a zodpovědnost...) v průběhu uplynulých několika desetiletí předloženy a které si znovu rádi přečteme. Připadá mi, že letošní téma nás vybízí, abychom se v rámci perspektivy, již nám tyto texty otevřely, zaměřili na to, co je jádrem spirituality řádu: získat odvahu svobodných kazatelů skrze úsilí stát se Pánovými učedníky. A to je horizont řízení řádu.

Neustále zdůrazňujeme výjimečnou, klíčovou roli poslušnosti v povolání kazatele: „Slibuji poslušnost Bohu...“ Jak zaznamenali historikové, požádal Dominik své první bratry, aby mu přislíbili „poslušnost a společný život“. Jsou dva způsoby, jak se stát učedníkem: naslouchat Slovu a následovat jeho příklad v soužití s bližními, následovat jej tak jako ono první společenství přátel, kteří šli s Ježíšem od města k městu, aby se od něj naučili, jak být kazateli. Naslouchat a žít pospolu a skrze toto následování Slova setrávat v jednomyslnosti.

ZASVĚCENÍ KÁZÁNÍ: POSLÁNÍ KÁZAT EVANGELIUM

V tomto roce, věnovaném zasvěcenému životu, jsme vybízeni, abychom opět čerpali z tohoto zdroje našeho života: oddat se hlásání Božího slova, zasvětit se kázání Slova, „vytrvat v jeho

slovu“. „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky.“ Pro Dominika znamená řízení podporu této touhy jednotlivců i společenství být „opravdu jeho učedníky“. Znamená to být strážci této „vytrvalosti ve slovu“. A zde se opět dostáváme k jádru poslání. Co je to tedy ono „Slovo“? O tom, co pro nás Slovo znamená, se dozvídáme z rozhovoru Syna a Otce v přítomnosti Ducha svatého: „... aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já...“ V této synovské důvěrnosti je zakořeněno jádro našeho poslání: „Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal...“ Vytrvalost ve Slovu se nepodobá jakési „sebestředné, rozjímavé strnulosti“. Nepřipomíná ani „morální předpisy“, které by vedly nebo měly vést k nějakému konečnému „stavu dokonalosti“. Ve škole svatého Dominika znamená vytrvalost ve Slovu spíše připojení se k pohybu Slova, které přichází k lidstvu, aby zde našlo svůj domov a osvobodilo nás mocí svého Ducha. Znamená to setrvávat v duchu poslání Syna. Na nás je, stát se učedníky a společenstvím učedníků, přiměřeně této přátelské a bratrské blízkosti k Synu. Ze slov Tomáše Akvinského, který hovoří o „verbum spirans amorem“, můžeme usuzovat, že ona vytrvalost ve Slovu znamená setrvávání ve Slovu, jež „vydechuje“ lásku, tedy dává vzniknout přátelství, bratrství a souznění mezi lidmi i v nás samotných. Duch, Slovo pravdy a svobody.

Jedno z prvních rozhodnutí Dominika, jež patří k nejdůležitějším rozhodnutím v dějinách řádu, bylo rozeslání bratří ze Saint-Romain, aby se zrno nehromadilo na jednom místě. Dominik tak ukázal, že řízení řádu by mělo mít na paměti především kázání. Řízení jako takové v sobě obsahuje určitou dynamiku duchovního života, která má napomáhat a sloužit svobodě každého člověka a jejímž zdrojem je Slovo Boží. Tak jako Ježíš vyslal své učedníky, i Dominik posílá své bratry ve dvojicích na cestu kázání. Ve skutečnosti je posílá, aby studovali a kázali zároveň, a právě díky tomuto jeho rozhodnutí se řád může vyvíjet, prohlubovat své základy, vytvářet a přijímat nová povolání. Toto rozeslání ustavuje putování jako prostředek, jak se „stávat učedníky“, a vyzývá kazatele, aby své životy utvářeli skrze zkušenosti, jež získají, když se vydají do světa jako „bratři“. Díky tomu mohli bratři také studovat na prvních univerzitách a své hledání pravdy Slova tak založit na dialogu s vědomostmi tehdejší doby a respektu k lidské schopnosti získávat vědomosti studiem tajemství zjevení Boha Stvořitele a Spasitele. Vytrvávat v jeho Slovu znamená být blíže rozmluvě mezi Bohem a lidstvem, jež se stala viditelná v Ježíši, prvním a jediném učiteli kázání o Božím království.

„Bůh, který ve svatém Dominikovi zjevil dobrotu a lidskost našeho Spasitele, ať vás přetvoří k obrazu svého Syna.“ Toto požehnání ze slavnosti svatého Dominika souzní s rozhodnutím papeže svatého Jana Pavla II. zamýšlet se nad otázkou „Vita consecrata“ ve světle tajemství Proměnění (VC 14). Dominikánské řízení, které má za úkol přivádět, napomáhat a vést ostatní na „cestě k učednictví“ směřující k povolání kazatele, se v tomto kontextu neustále snaží zajišťovat podmínky této „ekonomie proměnění“. Kázání o Božím království je prostředkem, jež řád nabízí svým bratřím a sestrám, aby se skrze Ducha svatého připodobnili Kristu. Rozjímání nad scénou Proměnění odhalí základní aspekty této cesty. Uprostřed své kazatelské pouti přizval Ježíš tři ze svých učedníků, aby byli svědky jeho proměnění: rozjímání nad tajemstvím Syna je tedy středobodem poslání kazatele. Z něj kazatel čerpá to, co je povolán předávat ostatním: pravdu o Božím Synu spolu se zjevením ekonomie tajemství spásy. Vzpomeňme na popis Proměnění: „... postavíme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi...“ A nebude to trvat dlouho, než Ježíš odpoví: stan bude skutečně postaven, leč bude to na Golgotě v Jeruzalémě. Budou tam s ním ještě dva další společníci, ale budou to zločinci, spolu s ním vyloučení ze společnosti a odsouzení na smrt. Záři, která osvětlovala horu při Proměnění, bude odpovídat záře blesku, který se snese z nebe a jakoby předem potvrdí naplnění jeho sestupu do říše smrti, odkud Syn povstane, živý, jednou provždy překonávající veškerou temnotu smrti. A s sebou v přítomnosti Otce ponese všechny, kteří s ním od tohoto okamžiku budou žít na věky. Na Hoře proměnění učedníci konečně dostávají poslání, které bude jejich

radostí: následovat Ježíše až do Jeruzaléma, kde bude plně zjeveno Slovo pravdy. Tam, kde se dar Kristova života stane zdrojem naší svobody.

Žít ve znamení Proměnění znamená vydat se na cestu, na níž může naše touha stát se učedníky sílit, skrze vytrvalost v jeho Slovu, růst v poslušnosti a lásce Syna, jež byly zjeveny na Golgotě a o Velikonočním ránu, a přijímání svého poslání od Ducha stejně jako v den Letnic.

VYTRVEJTE V MÉM SLOVU

Ve svém apoštolském listu k Roku zasvěceného života vyzývá papež František zasvěcené osoby, aby „probudily svět“ tím, že poznají, jak vytvářet „jiná místa“, kde se žije evangelní logika sebedarování, bratrství, přijetí odlišnosti a vzájemné lásky“. Tato místa se „mají stále více stávat kvasem společnosti, inspirované evangeliem, „městem na hoře“, které mluví o pravdě a moci Ježíšových slov“. Těmito místy jsou naše komunity, v nichž se můžeme formovat jako „odborníci na společenství“, o nichž se Svatý otec zmiňuje v témže apoštolském listu.

Je výmluvné a zásadní, že funkce představených se v rámci řádu nachází přesně na průsečíku těchto dvou složek našeho slibu: poslušnosti a společného života. Dominik chtěl, aby kazatele formovala „apoštolská poslušnost“ a ti se tak stali bratřími těch, k nimž byli vysláni při svém mendikantském putování, a aby se nechali obracet a přetvářet v bratrstvo společným životem v komunitě. Toto apoštolské bratrstvo, kterému nyní slibujeme poslušnost, je cestou, již nám Dominik předkládá k dosažení naší plné svobody. Poslušnost a společný život, to jsou dva způsoby, jak zaměřit pozornost na eschatologické společenství, které bylo přislíbeno světu, jenž byl stvořen jako „schopný“ ve významu „schopný Boha“. Jsou to dva způsoby, jak plně prožívat naši svobodu „usque ad mortem“. Také dnes nás představení mají vyzývat, abychom se vydávali na cestu, na níž se podřídíme moci Slova a staneme se služebníky této rozmluvy mezi Bohem a lidstvem, kterou Slovo přišlo naplnit svým životem mezi lidmi. Poslušnost a společný život, aby kázání mělo kořeny v komunitě učedníků, kteří naslouchají Slovu života, a zároveň v komunitě, jež doufá v eschatologické společenství ohlášené prorokem a stvrzené Synem skrze jeho vlastní život.

To, co by mohlo být „stromem kázání“, ovocem slibu evangelního a apoštolského života, je zakořeněno ve třech prostředcích, jak „vytrvat v jeho Slovu“, jež nám tradice řádu nabízí: bratrské společenství, slavení Slova a modlitba, studium. Toto je specifický úkol řízení řádu – a možná jeho prvořadá odpovědnost – propagovat mezi bratřími, mezi sestrami a laiky přednosti těchto tří pilířů, které zaručují a podporují apoštolskou svobodu.

Bratrské společenství je místem, kde bratři a sestry mohou ověřovat možnosti lidských slov při hledání pravdy, jež osvobozuje. Právě společným životem v komunitě dosáhneme naší svobody tím, že budeme přispívat k vytváření společenství. Proto je náš „kapitulní řeholní život“ zásadní pro naši spiritualitu: každý člen komunity má svůj vlastní hlas, zapojuje se do společného hledání dobra pro všechny, přizpůsobeného službě Slova, plně se podílí na řízení řádu. Tato demokracie nespočívá v ustavení moci většiny, ale spíše v demokratickém hledání jednomyslnosti. Takový způsob společného života je náročný, to víme, protože každého zavazuje, aby se nikdy nevyhýbal vlastnímu zapojení do dialogu tohoto hledání. Je náročný také proto, že vyžaduje co nejpravdivější vyjadřování postojů a argumentů, včetně objektivního náhledu na rozepře mezi bratřími, ale vždy s vědomím, že nikdo nebude posuzován jen podle

svého názoru či postoje, ale stále bude na prvním místě vítán a milován jako bratr. Je náročný, neboť od všech členů komunity vyžaduje, aby se po trpělivém úsilí o dosažení jednomyslnosti podíleli s veškerým odhodláním na vykonávání rozhodnutí, k němuž společně dospěli. Díky tomu je pak každý vítán, uznáván a podporován všemi ostatními ve své vlastní štědrosti a apoštolské tvořivosti. Možná je to právě tato náročnost, co nás až příliš často vede k tomu, že opouštíme tento rozměr naší vytrvalosti ve Slovu prostřednictvím společného života.

Modlitba je druhým prostředkem k zakořenění stromu kázání ve Slovu. Osobní a společná modlitba nemůže být považována za pouhý úkol, který je třeba splnit, aby člověk žil v souladu se závazky zasvěceného života. Je to cesta, na níž se – jako jednotlivci i členové komunity – rozhodujeme přerušit běh našich lidských dějin rozjímáním o tajemství Božího působení ve světě. Je to „přivlastnění“ dějin Zjevení v odpovědi Bohu, který k nám přichází ve svém Synu, aby si „přivlastnil“ každého z nás. Vyžaduje to umožnit, aby v naší modlitbě Duch „vanul, kam chce“. Naše modlitba pak bude vycházet z naslouchání Slovu a povede zpět k němu a těžištěm našeho osobního života a života našich komunit se stane rozjímání nad tajemstvím zjevení, jak je zaznamenáno v Písmu. Slavení Slova v liturgii, jeho rozjímání nad tajemstvími růžence, trpělivé, tiché modlitby, to vše nám napomáhá rozpoznat, že zasvěcení našeho života kázání je zakotveno mezi rozjímáním a studiem, mezi dvěma způsoby hledání pravdy Slova, kterou chceme dát zakusit těm, k nimž jsme posláni. „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky.“ Vytrvání se tak pro nás, stejně jako pro první Ježíšovy přátele, stává příležitostí dospět ke svobodě, vybídnutí jeho voláním, posílení jeho láskou a milosrdenstvím, pobízení a vyslání jeho milostí k předávání jeho Slova pravdy. Skrze vytrvání ve Slovu s sebou v tichém naslouchání a čekání neseme také ty, k nimž jsme byli posláni, ty, kdo jsou odkázáni na naše modlitby, kdo nám byli Bohem svěřeni, čímž přijímáme, že Bůh tajemně svázal naše osudy s jejich v téže milosti spásy. V této oblasti řízení řádu zajišťuje, aby svoboda jednotlivců i komunit byla skutečně zakořeněna v rozjímání nad tímto tajemstvím, v němž sám Syn ve svém lidství přinesl spásu světu podřízením své svobody svobodě Otce.

Modlitba nás staví do školy Marie, Paní kazatelů. S ní mohou kazatelé nalézat a stále znovu obdivovat schopnost lidského života stávat se „životem pro Boha“. S ní mohou, za zpěvu žalmů, které začleňují jejich rozjímání do dějin zjevení, vycházet ve svých slovech z přátelského porozumění dialogu, v němž Bůh nabízí lidstvu jeho přijetí. A opět s ní staví řád do středu svého kázání prorocké znamení obrácení k bratrskému společenství, s vírou v naplnění příslibu sjednocení s Bohem, jenž je Pravda. Ve škole Marie, Paní kazatelů, je řád skrze tuto spiritualitu poslušnosti ve společném životě těsně zapojen do tajemství církve, sdílením Kristovy lásky, přijetím Ducha jeho života a darováním se světu.

Studium je třetím prostředkem pro zakořenění kázání ve „vytrvalosti v jeho Slovu“. Je to místo hledání a rozjímání pravdy, a právě proto ho v naší tradici tak důsledně zachováváme. Studium je pevně zakotveno v naslouchání Písmu a ve věrnosti učení církve, proto je v řádu přednostním způsobem rozhovoru s Bohem. Díky tomu také přivádí k přátelskému a bratrskému dialogu s mnoha myšlenkovými proudy, které formují náš svět a hledají svou vlastní cestu k pravdě. Řád nás vyzývá, abychom prostřednictvím studia neustále rostli ve svobodě, nikoli tím, že budeme světským způsobem zvyšovat úroveň získaných znalostí, ale spíše tím, že budeme stále dál postupovat na cestě „pokory pravdy“. Když zapojujeme lidský intelekt v tomto dobrodružství s odvážným cílem pokusit se slovy a omezenými lidskými pojmy přiblížit Boží tajemství, vzdáváme tak díky Bohu Stvořiteli, který daroval lidem rozum, jakkoli konečný a omezený, aby byli „schopni Boha“, a zároveň se pokoušíme rozum překročit v naději na dosažení plnosti, již žádný koncept nemůže obsáhnout. Právě existence naděje nám odhaluje skutečný rozsah naší svobody. Úkolem řízení řádu je hájit tuto sféru studia a podporovat naši

kreativitu, abychom neustále hledali nejvhodnější způsoby, jak ostatní vybízet k tomuto dobrodružství evangelizace rozumu.

ŘÍZENÍ A SPIRITUALITA?

Tento pohled na spiritualitu řádu – vytrvat ve Slovu, abychom poznali pravdu, jež nás osvobodí – nám umožňuje definovat určité základní principy řízení v řádu. Jak jsme již nahlédli, řízení je v podstatě zaměřeno na poslání kázat a má podporovat život vlastní dominikánské tradici, která umožňuje, aby kázání bylo zakořeněno ve Slově.

Prvním principem je trvalá podpora slavení kapitul, tak aby bratři byli vedeni k společné apoštolské zodpovědnosti. Papež František ve svém posledním apoštolském listu vyjádřil přání, aby si všechny zasvěcené osoby položily otázku, co od nich vlastně Bůh a lidstvo žádají. V naší tradici to znamená znovu si uvědomit důležitost našich kapitul. Kapituly – konventní, provinční i generální – mají pochopitelně zodpovědnost za rozhodování o organizaci a legislativě pro náš život a naše poslání. A, jak už bylo zmíněno, jsou významnou příležitostí, kdy se můžeme pokorně začlenit do hledání pravdy v bratrském společenství. Skvělé úvahy mých předchůdců nám pomohly pochopit, že demokracie v řádu není prostředkem pro uplatňování moci většiny, ale spíše hledáním nejvyšší možné míry jednomyslnosti. Jsou-li dialog a diskuse mezi bratry natolik důležité v naší tradici, je to proto, aby se každý mohl svobodně a s jistotou účastnit společného formulování toho, co je dobré pro všechny a k čemu se všichni zavážou přispívat. Takováto bratrská rozprava je možná díky vzájemnému respektu mezi bratřími a otevřenosti a svobodě vyjadřovat vlastní myšlenky.

Jedním ze základních témat těchto diskusí by měla být pozornost vůči znamením naší doby a pochopení potřeb a požadavků k uplatňování charismatu řádu: udržovat v srdci církve památku evangelního kázání. Ve svém dalším listu se na žádost Generální kapituly v Trogiru budu zabývat tématem komunitního projektu, jehož rozpracování pokládám za ústřední bod řízení řádu. Jen pokud se všichni zapojíme do tohoto projektu, budeme schopni skutečně vymezit a usměrňovat naši službu církvi a světu prostřednictvím kázání. Bratrské společenství vzniká na základě společného zájmu o poslání, jež neurčuje pouze to, co chceme „dělat“, ale také prožívání našeho „soucití se světem“, který je zdrojem naší touhy sdílet vzácný dar osvobození skrze Slovo pravdy.

Z této společné apoštolské zodpovědnosti a z úkolu řízení řádu zajistit toto zakořenění v pravdě Slova vychází druhý princip řízení: vysílání kazatelů. Dominik chtěl, aby odpověď na toto poslání měla podobu putování a mendikantství, aby se kázáním řádu šířila ekonomie Slova, neboť Ježíš přišel na svět jako přítel a bratr a prosil o pohostinnost ty, které chtěl přizvat k účasti na rozhovoru s Otcem. Úkoly zadávané představenými by měly vždy zohledňovat tyto aspekty putování a mendikantství v duchu poslání. Dominik hovořil konkrétně o apoštolském putování, o „nezabydlenosti“ jako o cestě, jak se stát učedníkem. „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš,“ řekl Ježíšovi jeden z učedníků. A Ježíš mu odvětil: „Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil.“ Právě toto prohlášení chtěl Dominik brát zcela vážně a tak dát svým bratřím možnost znovu položit otázku jednoho z Křtitelových učedníků: „Pane, kde bydlíš?“ „Pojďte a uvidíte...“ Právě toto by nám mělo napomoci porozumět, jak vést řád. Uprostřed těch nejjistějších jistot, uprostřed těch nejzářnějších úspěchů či kariér, uprostřed výkonů těch nejdůležitějších funkcí kdykoli může zaznít hlas vyzývající nás, abychom šli. Šli, abychom porozuměli a uslyšeli hlas v srdci našeho života, abychom rozpoznali

každý svou úlohu a zodpovědnost, abychom se později opět navrátili a ve větší svobodě se připojili ke společnému poslání, které rád vykonává pro církve. Tyto odchody – které mohou být občas bolestivé, ale které jsou tak často plodné – nesou rysy, jež neustále pozorujeme v životě Dominikově: soucit, hranice mezi životem a smrtí, mezi lidským a nelidským, výzvy spravedlnosti a míru, potřeba dialogu mezi náboženstvími, kulturami a mezi tolika realitami, kolik jich odráží „existenciální hranice“, které zmiňuje papež František ve svém apoštolském listu. Je naším úkolem projevat soucit s hříšníky namísto sebestředného upínání se na vlastní hříchy, pracovat ve službě společenství církve a jeho šíření namísto soustředění se na vlastní identitu, která nám sice dává pocit jistoty, ale omezuje nás hranicemi nás samých. Vytrvat ve Slovu znamená stát v plném proudu samotného ducha poslání Slova, toho Slova, jehož se snažíme stát učedníky. Putování při naší kazatelské činnosti je tak naší cestou ke „svobodě, abychom mohli být svobodní“.

Vzhledem k tomu, že se řízení v řádu zaměřuje na toto vysílání, měla by u každého jednotlivce být věnována zvláštní pozornost jeho darům, jeho kreativitě, aby svoboda každého, kdo slouží společnému poslání a dobru, byla co nejlépe uplatněna. Ve jménu společného hledání pravdy Slova musejí představení mít vždy v jádru této pozornosti na paměti přítomnost dvojí potřeby, potřeby milosrdenství a spravedlnosti. Milosrdenství, tak drahé naší tradici, musí řídit podobu naší péče o bližní. V našich bratrských vztazích, stejně jako ve vztazích v rámci komunity, by nám toto milosrdenství mělo vždy připomínat, že člověka nelze posuzovat pouze podle jeho chyb a nedostatků. Skutečné bratrství vzniká, pokud každý – skrze milosrdenství a jeho neustálé volání k tomu, aby se člověk osvobodil ke vlastní svobodě – objeví svou skutečnou důstojnost, k níž jej pozvedl Kristus a pro niž jej spasil svou milostí. Zároveň ovšem musí být důstojnost vždy vnímána také jako schopnost přijímat zodpovědnost. Z pohledu Slova pravdy, jež osvobozuje, není osobní svobody, která by ospravedlnila, že se člověk bude stranit bližních nebo ze sebe učiní středobod životů všech ostatních. Bratrství, jak je žil Kristus, nás učí, jak přesně máme přijímat naši skutečnou svobodu prostřednictvím otevřenosti vůči vzájemnosti, v níž mají pro nás ti druzí vždy větší váhu než my sami. Proto má řízení řádu ten náročný úkol spojovat ohledy na milosrdenství s povinností spravedlnosti. Přesné a objektivní vedení vycházející z našich řádových stanov, společného dobra a z rozhodnutí našich kapitul nám umožňuje chránit společné dobro před nahodilými požadavky svobody jednotlivců. Tento úkol se občas může zdát suchopárný a nevděčný, ale právě za cenu udržování této obtížné rovnováhy se můžeme vyhnout povrchnému odkazování na takové milosrdenství, které není ničím jiným než zbabělostí, nezodpovědností nebo lhostejností. Jen takto se dostane pravého milosrdenství každému, kdo jej přijde v řádu hledat: možnosti vyslyšet volání a nechat se osvobodit Slovem pravdy.

Na závěr tohoto komentáře k letošnímu tématu Jubilea bych rád zmínil poslední duchovní princip řízení řádu, jímž je jednota a společenství. I v tomto případě se můžeme posunout dál díky kritériu poslání. Do té míry, nakolik budeme trpělivě využívat prostředky společného rozvažování, které usměrňuje službu kázání, natolik se jednotlivci, komunity, provincie a všechny větve dominikánské rodiny budou začleňovat do společné jednoty. Každá z těchto větví je samozřejmě vybízena, aby ke společnému dobru přispěla svou vlastní osobní, kulturní i duchovní identitou. Ovšem díky společnému odkazu založenému na nadšení, s nímž jsme se všichni společně zasvětili kázání, je naší touhou společně odpovědět na toto vyslání. Či spíše, což je ještě náročnější, žádáme Ducha svatého, aby z nás učinil společenství kazatelů. Zároveň s touto žádostí se neustále modlíme, aby Duch společenství otevřel v tomto světě horizont spásy a v našich srdcích zrodil naději na nové stvoření. Nad vchodem do baziliky svaté Sabiny, kterou papež Honorius III. svěřil Dominikovi, najdeme mozaiku zobrazující církve židů a církve pohanů, která nám připomíná první horizont kázání řádu: Slovo pravdy nás zavazuje sloužit

prostřednictvím kázání a svědectví zaslíbenému společenství. To je důvod, proč jsme posláni. A jak víme, na dveřích téže baziliky nám zobrazení ukřižování připomíná, že toto kázání z nás činí učedníky Krista, jenž svobodně dal svůj život, abychom se my všichni mohli shromáždit v jednotě.

Pravda vás osvobodí!

Fr. Bruno Cadoré OP
magistr řádu kazatelů

Překlad: Dušan Česlav Macák, rev. red.